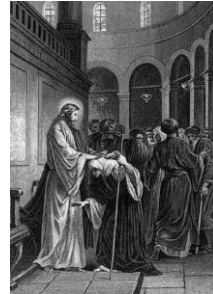

บทเทศน์และข้อคิด วันจันทร์ที่ 26 ตุลาคม 2026

บทอ่านวันนี้ เอเฟซัส 4: 32 – 5: 8 และ ลูคา 13: 10-17

บทอ่านวันนี้มีความงดงามมาก เพราะทั้ง นักบุญเปาโล และ พระเยซูเจ้า กำลังถามคำถามเดียวกันว่า “ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า เราจะมองคนอื่นด้วยสายตาของพระเจ้าอย่างไร?” เอเฟซัสพูดถึง ความเมตตา การให้อภัย และการดำเนินชีวิตในความรักและแสงสว่าง ส่วน พระวรสารแสดงให้เห็นความรักนั้นเป็นรูปธรรม เมื่อพระเยซูเจ้าทรงมองเห็นหญิงที่หลังค่อมมานาน 18 ปี และทรงปลดปล่อยเธอ แม้จะเป็นวันสับาโต

บริบทที่ควรเข้าใจในบทอ่านทั้งสองบท

1. “จงเป็นผู้เลียนแบบพระเจ้า” (Eph 5:1) เป็นคำที่แรงมาก เปาโลไม่ได้เพียงบอกว่า “จงทำดี” แต่ใช้แนวคิดเรื่อง imitators of God คือ จงเลียนแบบพระเจ้า เหมือนลูกเลียนแบบพ่อแม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความรักและการให้อภัย
2. ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าไม่ได้เพียง “รักษา” หญิงคนนี้ แต่ใช้คำว่า “ปลดปล่อย” หรือ “ทำให้เป็นอิสระ” หลายครั้งในข้อความเดียวกัน ซึ่งเชื่อมโยงกับพันธกิจของพระองค์ในพระวรสารลูคา 4 ที่ว่า พระองค์เสด็จมาเพื่อ “ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ”
3. หญิงคนนี้หลังค่อมมา 18 ปี และลูกาบอกว่าเธอ “ไม่สามารถยืดอกตัวตรงได้เลย” นักวิชาการบางคนเสนอว่าอาจเป็นโรคทางกระดูกหรือกล้ามเนื้อเรื้อรัง แต่ประเด็นสำคัญของพระวรสารไม่ใช่การวินิจฉัยโรค หากคือ พระเยซูเจ้าทรงเห็นคนที่คนอื่นอาจมองข้าม
4. รายละเอียดที่เจ็บแสบที่สุดคือ ผู้นำศาลาธรรม ไม่ได้ดีใจที่ผู้หญิงคนหนึ่งหายป่วย แต่กลับไม่พอใจเพราะพระเยซูเจ้าทรงรักษาในวันสับาโต พระเยซูเจ้าจึงยกตัวอย่างว่า ถ้าคนเรายังยอมแก่เขี้ยวให้วัวหรือลาเพื่อพาไปกินน้ำในวันสับาโต แล้วจะไม่ยอม “แก่เขี้ยว” ใ้มนุษย์ผู้เป็น “ลูกหลานของอับราฮัม” ได้อย่างไร? และนี่ทำให้บทเทศน์วันนี้มีประโยคสำคัญมากกว่า **“กฎมิไว้เพื่อรับใช้ชีวิต มิใช่ชีวิตมิไว้เพื่อรับใช้กฎ”**

พระเจ้าทรงทำให้คนที่หลังค่อมอยู่...ยืนขึ้นอีกครั้ง

“ในชีวิตของเรา มีใครบ้างไหมที่ทำให้เรารู้สึกว่าเราไม่สามารถยืนตัวตรงได้?” บางคนไม่ได้หลังค่อมเพราะกระดูก แต่หลังค่อมเพราะ คำพูดของคนอื่น “แกมันไม่เอาไหน” “แกไม่มีวันประสบความสำเร็จ” “เรื่องของแกเอง ยังจะมาเรียกร้องอะไรอีก?” บางคนหลังค่อมเพราะ ความผิดในอดีต, บางคนหลังค่อมเพราะ ความล้มเหลว, บางคนหลังค่อมเพราะ ความสูญเสีย, บางคนหลังค่อมเพราะ การถูกทอดทิ้ง, และบางคนหลังค่อมเพราะ บาปที่ยังให้อภัยตัวเองไม่ได้ ภายนอกเขายังเดินได้ ยิ้มได้ ทำงานได้ แต่ข้างในเขาเหมือนกำลังแบกอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลา

วันนี้พระวรสารบอกเราถึงผู้หญิงคนหนึ่ง: เธอหลังค่อมมา 18 ปี, 18 ปีไม่ใช่ 18 วัน, 18 ปีไม่ใช่ 18 เดือน, 18 ปี! เธอคงเคยชินกับการมองพื้น แทบจะลืมไปแล้วว่าการมองหน้าคนอื่นตรง ๆ เป็นอย่างไร แต่วันหนึ่ง เธอเข้ามาในศาลาธรรม และมีบุคคลหนึ่งมองเห็นเธอ คนนั้นคือ พระเยซูเจ้า สิ่งที่น่าประทับใจที่สุดในเรื่องนี้ไม่ใช่เพียงว่า พระเยซูเจ้าทรงรักษาเธอ แต่คือ พระเยซูเจ้าทรง “เห็น” เธอ คนอื่นอาจเห็น “ผู้หญิงหลังค่อม” แต่พระเยซูเจ้าทรงเห็น ลูกสาวของอับราฮัม คนอื่นเห็น “ปัญหา” แต่พระเยซูเจ้าเห็น บุคคล คนอื่นเห็น “ความพิการ” แต่พระเยซูเจ้าเห็น ศักดิ์ศรี และพระองค์ตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ท่านเป็นอิสระจากโรคของท่านแล้ว” แล้วพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเธอ เธอยืนตัวตรงขึ้น และเริ่มสรรเสริญพระเจ้า

พระเยซูเจ้าไม่ได้เพียงทำให้หลังของเธอตรง แต่ทรงทำให้ชีวิตของเธอกลับมามีค่าอีกครั้ง

บทอ่านจากจดหมายถึงชาวเอเฟซัส เข้ามาสอดคล้องอย่างน่าอัศจรรย์ นักบุญเปาโลบอกว่า “จงมีเมตตา มีความรัก และให้อภัยกัน เหมือนดังที่พระเจ้าทรงให้อภัยท่าน” แล้วต่อด้วยว่า “จงเป็นผู้เลียนแบบพระเจ้า ในฐานะบุตรที่พระองค์ทรงรัก”

คริสตชนคือคนที่เลียนแบบพระเจ้า, ลูกเลียนแบบพ่อ, ลูกเห็นพ่อพูดอย่างไร ก็พูดอย่างนั้น, เห็นแม่ทำอะไร ก็ทำตาม, ดังนั้น ถ้าเราเป็นลูกของพระเจ้า คำถามจึงไม่ใช่เพียงว่า “ฉันเชื่อพระเจ้าหรือไม่?” แต่ต้องถามต่อว่า “คนที่อยู่ใกล้ฉัน มองเห็นพระเจ้าในตัวฉันหรือไม่?”

เมื่อคนหนึ่งทำผิดกับเรา เราเลียนแบบใคร? พระเจ้าผู้ทรงให้อภัย หรือความโกรธของโลก? เมื่อมีคนที่ย้อนแอเข้ามาในชุมชน เรามองเห็นเขาเป็น “ภาระ” หรือมองเห็นเขาเป็น ลูกของพระเจ้า?

อยากเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง

จอห์นนี่คนหนึ่งถามคุณพ่อว่า “พ่อครับ พระเจ้ามองเห็นทุกคนจริง ๆ หรือครับ?” พ่อบอกว่า “แน่นอน พระเจ้าทรงเห็นทุกคน” จอห์นนี่ถามต่อว่า “แล้วถ้าผมทำผิด พระองค์เห็นไหมครับ?” “เห็นสิ” “ถ้าผมไปแอบทำอะไร พระองค์ก็เห็นหรือครับ?” “เห็น” จอห์นนี่เงยไปครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “งั้นพ่อครับ...” “ทำไมเวลาผมทำความดี พ่อไม่ค่อยเห็นเลยครับ?”

บางครั้งเราเป็นแบบนี้กับคนอื่น เรามองเห็นความผิดของเขาเร็วมาก แต่มองไม่เห็นความดีของเขา เรามองเห็นสิ่งที่เขายังขาด แต่ไม่เห็นสิ่งที่เขาพยายามทำ เราจำความผิดของเขาได้ 10 ปี แต่ลืมความดีที่เขาเคยทำเมื่อวาน

นี่คือเหตุผลที่พระเยซูเจ้าทรงขัดแย้งกับผู้นำศาสนาธรรม ผู้นำศาสนาธรรมเห็นว่า “วันนี้เป็นวันสัปดาห์โต ห้ามทำงาน!” พระเยซูเจ้าทรงเห็นว่า “วันนี้มีมนุษย์คนหนึ่งกำลังได้รับอิสรภาพ!” ทั้งสองคนมองเหตุการณ์เดียวกัน แต่ มองด้วยคนละสายตา, ผู้นำศาสนาธรรมมองเห็น “กฎ” พระเยซูเจ้าทรงเห็น “คน”, ผู้นำศาสนาธรรมเห็น “วันสัปดาห์โต” พระเยซูเจ้าทรงเห็น “ชีวิต”, ผู้นำศาสนาธรรมถามว่า “ทำได้หรือไม่ได้?” แต่พระเยซูเจ้าถามว่า “เราจะช่วยเขาให้เป็นอิสระได้อย่างไร?”

และนี่เป็นคำถามสำคัญสำหรับพระศาสนจักรในวันนี้

พระศาสนจักรต้องไม่เป็นสถานที่ที่ทำให้คน หลงค่อมลงกว่าเดิม แต่ต้องเป็นสถานที่ที่ช่วยให้คน ยืนขึ้น คนบาปต้องเข้ามาแล้วพบว่า “พระเจ้าทรงยังรักฉัน” คนที่ล้มเหลวต้องเข้ามาแล้วรู้ว่า “ฉันยังมีคุณค่า” คนหนุ่มสาวที่หลงทางต้องเข้ามาแล้วรู้ว่า “ฉันยังมีที่ยืนในบ้านของพระเจ้า” คนยากจน คนพิการ คนสูงอายุ คนที่ถูกสังคมมองข้าม ต้องเข้ามาแล้วรู้ว่า “ที่นี่มีคนมองเห็นฉัน”

เพราะพระศาสนจักรที่แท้จริงไม่ใช่เพียงสถานที่ที่คนมาหาพระเจ้า แต่ต้องเป็นสถานที่ที่คนได้พบพระเจ้าผ่านสายตา มือ คำพูด และหัวใจของเรา

ตอนจบพระวรสารมีรายละเอียดที่สวยงาม เมื่อหญิงคนนั้นยึดตัวตรงขึ้น เธอเริ่มสรรเสริญพระเจ้า เธอไม่ได้เพียงหายป่วย เธอได้ เสียงของเธอกลับคืนมา เธอได้ ศักดิ์ศรีกลับคืนมา เธอได้ ความสัมพันธ์กับชุมชนกลับคืนมา และที่สำคัญ เธอสามารถเงยหน้าขึ้นมองโลกได้อีกครั้ง

นี่คือสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการทำกับเราเช่นกัน พระองค์ไม่ได้เพียงต้องการให้เรา “รอดจากบาป” แต่ต้องการให้เรา ยืนขึ้น ให้เรามองขึ้น ให้เรามองเห็นพระองค์ และมองเห็นคนอื่นด้วยสายตาใหม่ ดังนั้น วันนี้หลังจากฟังพระวาจาและไตร่ตรองข้อคิด ขอให้เราถามตัวเองเพียงสามคำถาม: ฉันกำลังทำให้ใครหลังค่อมลงด้วยคำพูดของฉันหรือเปล่า? ฉันมีใครที่ยังให้อภัยไม่ได้ไหม? และ วันนี้ฉันสามารถช่วยใครสักคนให้ “ยืนขึ้น” ได้หรือไม่?

เพราะนักบุญเปาโลบอกว่า “จงเป็นผู้เลียนแบบพระเจ้า” และพระวรสารแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงมองเห็นคนที่คนอื่นมองข้าม, พระเจ้าทรงแต่งตั้งคนที่คนอื่นหลีกเลี่ยง, พระเจ้าทรงให้อภัยคนที่คนอื่นตัดสิน, และพระเจ้าทรงทำให้คนที่หลังค่อมอยู่...ยืนขึ้นอีกครั้ง ขอให้พระศาสนจักรของเราเป็นเช่นนั้น เป็นบ้านที่ทำให้คนยืนขึ้น ไม่ใช่ทำให้คนก้มหน้าลง เป็นแสงสว่าง ไม่ใช่ความมืด เป็นมือที่ยื่นออกไป ไม่ใช่ นิ้วที่ชี้กล่าวหา และเมื่อผู้คนเดินเข้ามาในพระศาสนจักร เดินมาวัด เดินเข้ามาอาราม ขอให้พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซูเจ้าผ่านชีวิตของเรา: “ลูกเอ๋ย...จงยืนขึ้น เจ้าเป็นอิสระแล้ว เจ้าเป็นบุตรที่เรารัก จงเงยหน้าขึ้น และเดินต่อไปกับเรา”

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ่อหัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ